

сприяють формуванню нових життєвих стандартів, моральних норм та цінностей.

Якщо в ХІХ – першій половині ХХ ст. базовими функціями жінки було виконання обов'язків матері та дружини, то сьогодні з'являються нові, пов'язані з чітким усвідомленням жінки своєї ролі та місця в суспільстві. Жінка стала активним учасником суспільного життя і мірою можливостей сама обирає пріоритетні для себе ролі. Інше питання – це збереження стереотипів щодо традиційного образу та ролі жінки, згідно з якими основною сферою жіночої самореалізації має бути виключно сім'я.

Список використаних джерел

1. Фатхутдінова І. Роль української жінки в сім'ї та суспільстві // Науковий вісник. Серія «Філософія». 2015. № 45 С. 62 – 84.
2. Лавриненко Н. Женщина: самореализация в семье и обществе (гендерный аспект) Киев, 1999. 172 с
3. Орлова Т. Зміна статусу жіноцтва Туреччини ХХ – початку ХХІ ст. // Збірник наукових праць. 2011. № 94. С. 263 – 270.

МОЖЛИВІСТЬ ЗАПРОВАДЖЕННЯ ПОВНОЦІННОГО СУДУ ПРИСЯЖНИХ ЩОДО УКРАЇНСЬКОГО СУДОЧИНСТВА

Рябова А. А., Кот Т. Ю.

КПНЗ «Київська Мала академія наук учнівської молоді»

В умовах розбудови України, як правової держави щодо захисту прав й свобод людини та громадянина значущим є вплив народу, як єдиного джерела влади (за ст.5 Конституції України). Відповідно до статті 124 Конституції України встановлено, що народ безпосередньо бере участь у здійсненні правосуддя через присяжних. Кримінальний процесуальний кодекс України закріпив європейську (континентальну) модель діяльності суду присяжних з метою гармонізації законодавства України із законодавством Європейського союзу [1]. Українська модель суду присяжних має багато недоліків. Нині мало хто задоволений якістю судової системи України та багато хто не довіряє українському судочинству, а апровадження повноцінного суду

присяжних допоможе збільшити довіру громадян до судочинства.

У межах нашого дослідження ми з'ясуємо: 1) поняття і зміст суду присяжних; 2) види даного інституту; 3) сучасний його стан в Україні; 4) шляхи повноцінного впровадження у вітчизняну судову систему.

Розгляд питань пов'язаних з формуванням та функціонуванням суду присяжних є неможливим без вивчення вагомого спадку, який залишили видатні вчені минулого. Серед них є дуже багато українців, зокрема праці: Ю. М. Грошевого, І. В. Гловюк, А. Б. Войнарович, Л. М. Лобойка, С. О. Іваницького, Р. П. Качур, Р. О. Куйбіди, О. П. Кучинської, А. Г. Маланюка та ін. Суд присяжних – форма здійснення державної влади, зокрема судової, безпосередньо громадянами шляхом їх участі у відправленні правосуддя. Як самостійний соціально-політичний інститут складається з окремої колегії присяжних засідателів та професійного судді чи суддів. Колегія присяжних засідателів виокремлена та наділена повноваженнями приймати вирішальні рішення без участі професійного судді (суддів), що забезпечує народ від свавілля держави [2]. У світовій юридичній практиці запроваджено дві основні моделі суду присяжних – англо-американська (класична) та континентальна (європейська). Український законодавець запровадив континентальну модель участі народу в кримінальному судочинстві назвавши її популярним терміном «суд присяжних».

Давайте розглянемо основні проблеми вітчизняної системи суду присяжних та їх методи вирішення.

1. Професійний відбір членів суду присяжних. Зокрема, у законодавстві України для того, щоб стати присяжним, не передбачено вимоги щодо наявності базової юридичної освіти.

За таких умов, видається, що для того, щоб присяжний міг брати участь у розгляді справи та вирішувати поставлені перед ним завдання, він, принаймні, повинен мати юридичну підготовку. А також пропонуємо ввести автоматизовану систему відбору кандидатів до складу суду присяжних.

2. Суд присяжних повинен бути незалежним від професійних суддів та виносити своє рішення окремо від них.

3. Кількість присяжних, які беруть участь в судовому процесі. Пропонується збільшити кількість присяжних від 3 до 7.

4. Кількість злочинів, при розгляді яких беруть участь присяжні.

5. Соціальний захист складу суду присяжних. В першу чергу, необхідно продумати механізм компенсаційних виплат, оскільки фінансування на утримання цього інституту вимагає значних коштів [4].

Присяжні не відчують себе захищеними, у них немає впевненості, що їм не вчинять фізичної або іншої шкоди злочинці, які перебувають у процесі. Хоча нещодавно Кабінет міністрів України схвалив два законопроекти, що покликані регулювати та спростити роботу суду присяжних. Кабмін пропонує внести в законодавство такі зміни: скоротити термін слухання справ; збільшити кількість присяжних з трьох до семи; зменшити кількість суддів, що розглядають справу з двох до одного, а також спростити порядок формування списку присяжних. Судова влада, перш за все, є тією гілкою влади, повага до якої має слугувати становленню правової держави. Підбиваючи підсумок аналізу статусу суду присяжних в Україні та світовій практиці його застосування, слід констатувати, що терміново необхідно введення інституту відповідно до досвіду інших країн.

Створення повноцінного суду присяжних повинно бути поступовим та багатовекторним процесом, який повинен відповідати реаліям сьогодення. З вищесказаного можна зробити висновок, що суд присяжних вплине на формування громадянського суспільства, зокрема через залучення особи до прийняття рішення про долю іншого, усвідомлення людської гідності, взяття відповідальності за подальше життя іншої людини.

Присяжні беруть участь у судовому розгляді справи для того, щоб знайти й реалізувати справедливість, яка в силу певних обставин в українському судочинстві не може реалізуватися в судовій системі.

Список використаних джерел

1. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13 квітня 2012 року №4651-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/go/4651-17>
2. Про судоустрій і статус суддів: Закон України від 2 червня 2016 р. № 1402-VIII – [Електронний ресурс] – Режим доступу:

<http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1402-19/page2>

3. <http://lexliga.com/ua/novosti/sud-prisyazhnyix-obshhaya-xarakteristika-i-osobennosti-implementaczii-v-ukraine>

4. <https://www.radiosvoboda.org/a/29236043.html>

ЕКОНОМІЧНІ ЗЛОЧИНИ, ЯК НАСЛІДОК РОЗВИТКУ КОРУПЦІЇ В УКРАЇНІ

Горб Д. А., Кот Т. Ю.

КПНЗ «Київська Мала академія наук учнівської молоді»

Корупція – негативне суспільне явище, яке проявляється в злочинному використанні службовими особами, громадськими і політичними діячами їх прав і посадових можливостей з метою особистого збагачення [1].

Сприятливими для існування корупції є приватна власність і бюрократизованість системи державного правління, громадське ставлення до неї. Найчастіше термін застосовується по відношенню до бюрократичного апарату і політичної еліти. До корупції може бути схильна будь-яка людина, що володіє дискреційними повноваженнями.

Хабарництво згадується ще у літописах XIII ст. Перше законодавче обмеження корупційних дій належить Івану III.

На нинішньому етапі розвитку суспільних відносин питання боротьби із корупцією є надзвичайно важливими для України, яка виборола свою незалежність і утвердилась як самостійна держава у світовому співтоваристві.

В системі органів державної влади можемо виокремити такі причини корупції: зрощування державного апарату з підприємницькими і комерційними структурами, формування їхніх ділових відносин поза межами правового поля; ставлення громадськості до існування корупції та сприяння її розвитку; складність урядової структури бюрократичних процедур; лобіювання прийняття та зміни нормативно-правових актів; відсутність належного механізму здійснення ротації кадрів; відносно невеликий рівень оплати праці та надання соціальних послуг [2].